

LBRIS

We know
books

DOAMNA IEPURAȘ

de THORNTON BURGESS
Ilustrații de HARRISON CADY

Traducere și adaptare de Brad Florescu

ANACRONIC

I	PETRICĂ IEPURAȘ ÎȘI PIERDE POFTA DE MÂNCARE	5	XX	DOMNIȘOARA PUFCODIȚĂ ȘOPTESTE UN „BINE, MĂI”	73
II	PETRICĂ IEPURAȘ PLĂNUIEȘTE O CĂLĂTORIE	10	XXI	PETRICĂ ȘI PUFCODIȚĂ PLEACĂ DE LA VECHEA FÂNEAȚĂ	77
III	BUHU HUHUREZUL NU MAI VÂNEAZĂ UNDE VÂNA DE OBICEI	14	XXII	SAMI GAIȚĂ ÎȘI BAGĂ NASUL	81
IV	UMBRA CU GHEARE ASCUȚITE	17	XXIII	PETRICĂ O PREZINTĂ PE DOAMNA IEPURAȘ	84
V	LA VECHEA FÂNEAȚĂ	22	XXIV	AVERTISMENTUL LUI DANI ȘOARECÂMP	88
VI	PETRICĂ E TOT SINGUR	25	XXV	PETRICĂ CEL ZĂPĂCIT	93
VII	PETRICĂ DĂ DE NIȘTE URME	28	XXVI	PETRICĂ FACE ASCULTARE DE SOȚIE	96
VIII	URME CIUDATE LA VECHEA FÂNEAȚĂ	31	XXVII	FARSA DOMNULUI ZEFLEMESCU	100
IX	O SURPRIZĂ NEPLĂCUTĂ	35	XXVIII	DAR CE SE-NTÂMPLĂ ÎN BĂTRÂNUL ZMEURIȘ?	104
X	PETRICĂ IEPURAȘ MAI-MAI CĂ SE ÎNTOARCE ACASĂ	38	XXIX	JIMI PFU VINE ÎN VIZITĂ	108
XI	PETRICĂ IEPURAȘ SE RĂZGÂNDEȘTE BRUSC	42	XXX	VULPE ROȘCULEȚ AFLĂ SECRETUL	112
XII	PETRICĂ AFLĂ CEVA DE LA TOMIȚĂ PIȚIGOI	45	XXXI	CIOARĂ NEGRUȚU ȘI OCHII LUI AGERI	115
XIII	DOMNIȘOARA PUFCODIȚĂ	50	XXXII	GRĂDINIȚA LUI PETRICĂ	118
XIV	CINEVA ÎI TRAGE CLAPA BĂTRÂNULUI JEAN BOCĂNILĂ	53			
XV	O SURPRIZĂ PLĂCUTĂ	57			
XVI	OGLINDA LUI PETRICĂ IEPURAȘ	60			
XVII	PETRICĂ O ÎNTÂLNEȘTE PE DOMNIȘOARA PUFCODIȚĂ	63			
XVIII	TOMIȚĂ PIȚIGOI SE DOVEDEȘTE UN PRIETEN DE NĂDEJDE	66			
XIX	MOȘ COIOT ÎȘI PLĂTEȘTE O MAI VECHE DATORIE	69			

Thornton W. Burgess
Mrs. Peter Rabbit
Ilustrații Harrison Cady
Traducere și adaptare Brad Florescu
Redactor Cella-Maria Cujbă
Tehnoredactor Cristi-Alexandru Dragomir
Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii Anacronic

Mulțumiri Thornton W. Burgess Museum pentru generozitate.
Mulțumiri Ruxandrei Fleșer pentru idee.

© Editura Anacronic, 2025, pentru prezenta ediție

Tiparul executat de XPROMPT

ISBN 978-630-95144-4-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BURGESS, THORNTON WALDO

Doamna Iepuraș / de Thornton W. Burgess ; il. de Harrison Cady ; trad și
adapt. de Brad Florescu. - Domnești : Anacronic, 2025
ISBN 978-630-95144-4-8

I. Cady, Harrison (il.)
II. Florescu, Brad (trad. ; adapt.)

821.111

I

PETRICĂ IEPURAȘ ÎȘI PIERDE POFTA DE MÂNCARE

*Pofta de mâncare nu vine din stomac.
Ea vine din suflet și vine din cap.*

Petrică Iepuraș își pierduse pofta de mâncare. Și când Petrică Iepuraș nu mai are poftă de mâncare, înseamnă că a pățit ceva. Petrică s-a mândrit dintotdeauna că poate mânca oricând și oricât. De fapt, cele două lucruri despre care crede Petrică Iepuraș că trebuie neapărat satisfăcute sunt pofta de mâncare și curiozitatea. Toate belelele în care s-a băgat vreodată s-au datorat acestora două. Așa că, dacă Petrică își pierde apetitul sau curiozitatea, să

știi că e ceva în neregulă cu el. Foarte în neregulă.

De când Moș Coiot se aciuse aici, în Lunca Verde, Petrică se temea să se aventureze prea departe de Bătrânul Zmeuriș unde-și avea vizuina și unde se simțea mereu la adăpost. E drept, nici n-avea motiv să se îndepărteze. Găsea mâncare din belșug și în umbra zmeurișului, și în jurul lui, căci trifoiul dulce creștea la tot pasul. Petrică, după cum știm, se dă în vânt după trifoi. Așadar, având atâta mâncare la dispoziție, nu era nevoit să riște nimic. Și, cum n-avea de făcut decât să mănânce și să doarmă, Petrică ar fi putut să-și ducă zilele gras și fericit.

Dar nu era cazul.

Mulți pățesc așa. Cu cât au mai multe lucruri și mai puține griji, cu atât sunt mai nemulțumiți până când, într-un final, se nefericesc de-a dreptul.

Uite, de pildă, Dani Șoarecâmp din Lunca Verde era fericit de dimineață până seara, chiar dacă nu avea un adăpost bun ca Bătrânul Zmeuriș, care să-l ferească de primejdii. În fiecare minuțel al fiecărei zile, Dani trebuia să stea cu ochii în patru și cu mintea brici, căci pericolele îl pândeau la tot pasul. Moș Coiot sau Vulpe Roșculeț sau Mămăița Vulpe sau Bursucul Săpăligă sau Domnul Șarpenegru puteau oricând să se strecoare prin iarbă și să-i facă felul, căci niciunul dintre ei n-ar fi strămbat din nas la un șoarece grasuț ca Dani. De

parcă asta n-ar fi fost destul, Dani era nevoit să țină și un ochi la cer, de unde ar fi putut apărea în orice clipă ba Erete Găinaru, ba văru-său Coadăroșie, ba Cioară Negruțu, mari iubitori ai cărnii de șoarec. Ei, și cu toate astea, Dani era fericit și nu-și pierduse nici măcar o dată pofta de mâncare.

În schimb, Petrică Iepuraș, deși netulburat la adăpostul Zmeurișului Bătrân, nu mai avea chef nici de mâncare, nici de nimic. Era tot mai abătut.

– Nu știu ce se întâmplă cu mine. Pur și simplu, nu știu ce se întâmplă, zise Petrică și strâmbă din nas la un smoc de trifoi dulce, proaspăt și fraged. Cred că mai bine mă duc să-mi croiesc niște tune-luri noi prin Zmeuriș.

Era într-adevăr cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face. Munca îi ținea mintea ocupată. Două-trei zile a fost atât de prins cu croitul coridoarelor, încât i-a revenit și pofta de mâncare. Dar, după ce-a terminat treaba și n-a mai avut nimic de făcut, i-a dispărut iarăși apetitul. Toată ziua stătea pe coadă și se gândea și se tot gândea. Problema cu gândurile lui Petrică e că toate erau numai despre el însuși și despre nefericirea lui. Și, binînțele, cu cât se gândea mai mult la cât e de nefericit, cu atât era mai nefericit.

– Of, de-aș avea pe cineva cu care să vorbesc m-aș simți mai bine, se gândi el.

Își aminti de amicul său, Nelu Hârciog. Ce

bine petrecuseră împreună pe vremuri, când Nelu locuia și el în Lunca Verde! Ce fericit părea Nelu la noul său cămin din Strălivadă, chiar dacă acum avea ditamai familia în grijă. În clipa aceea, Petrică își dădu seama fulgerător care era necazul.

– Cred că pur și simplu sunt singur. Da, dom'ne, asta e problema!

*Singurătatea nu e bună,
 (Mi-a spus ades' mămica mea)
 Îți dă tristeți, îți dă ranchiună,
 Îți face viața foarte grea.
 Ia nu-ți mai plânge-atât de milă!
 La alții dacă te gândești,
 Găsești în viață bucuria
 Și inima ți-o împlinești.*

– Buuun, și-acum, că am aflat care-i problema, întrebarea e: ce să fac?

– Cred că pur și simplu sunt singur. Da, dom'ne, asta e problema!

II

PETRICĂ IEPURAȘ PLĂNUIEȘTE O CĂLĂTORIE

Dacă sari prea tare, nu mai aterizezi.

– Așadar, problema mea e că sunt singur, îmi repetă Petrică Iepuraș, ghemuit în bătrânul și dragul lui zmeuriș. Da, dom'ne, asta-i tot. M-am săturat de mine însumi și de-aia m-am săturat și de mâncare. Dar acum, că am aflat care-i necazul, ce-ar trebui să fac? Dacă aș ști sigur, absolut sigur, că Moș Coiot vorbea serios când mi-a zis că vrea să fim prieteni, aș pleca în clipa asta să-mi văd toți amicii. Vai, vai, zici că a trecut o viață de

când n-am mai fost pe la Zâmbăltoacă să-i vizitez pe Taica Oac și pe Toni Bizam și pe Geo Vidruțu. Moș Coiot mi-a zis atunci că o să mă lase în pace și poate că vorbea serios, dar e la fel de posibil să-mi fi zis asta doar pentru că eram la adăpost în rugul acela de mure. Dacă mă prinde la câmp deschis, s-ar putea să se răzgândească și – măiculiță! – ce colți lungi și ascuțiți are...

Petrică mai șezu o vreme și chibzui. Apoi îl săgetă o idee și sări în picioare.

– O să plec! O să plec într-o călătorie. Fix asta o să fac. O să merg să văd Lumea Mare.

*Degeaba șezi moșluz pe coadă
Și lași tristețea să te roadă,
Căci, dacă vrei să-ți uiți necazul,
Va trebui să schimbi macazul.*

Firește că, dacă Petrică ar fi stat și-ar fi chibzuit cu luare aminte la chestiune, ar fi înțeles că dacă fugi de un necaz, sigur ai să dai de altul. Dar Petrică e genul care se gândește *după* ce fapta-i împlinită. Este, cum se spune, un tip *impulsiv*. Adică mai întâi face lucrurile, apoi se gândește la ce-a făcut, și într-un final regretă că a făcut ce-a făcut. De aceea, în clipa în care i-a venit ideea călătoriei, Petrică s-a și decis să plece la drum. Și cu asta, basta. Vezi tu, Petrică nu se gândește niciodată